

BOHEM.



İkinci Sayı



Bohem. Önsöz

İlk sayıya olan ilginize müteşekkirimiz. Bohem.'in yeni sayılarına ne kadarlık bir süre zarfında eklenecek hâlâ bir düzen gelmiş değil. Hazır olduğumuz zaman çıkartacağız diyebiliriz. Belirli bir zaman aralığı içerisinde sayılarımızı çıkartacağımızı söylersek kendimizi zorla eser yaratma durumu içinde buluruz ve şans vermeyeceğimiz eserlere şans vermek durumunda kalırız. Biz bunu yapmak istemiyoruz. Biz rahatça eser çıkarmak, hak eden eserlere şans vermek istiyoruz. Düşüncelerini yazıya hakkıyla dökabilen her kişinin yazısını görüş fark etmeksizin yayınlayacağız.

Son bir şey daha söylemek istiyoruz. İlk sayıda eserlerinizi yollamanız için verdiğimiz e-mail adresini unuttuk. Ekstra tedbirler alıp yeni bir e-mail hesabı açtık. Her esere yanıt vereceğiz, sizleri bilinmezlik içerisinde bırakmayacağız.

İçindekiler.

Kadınlar ve Erkekler - Berkin Zobi.....	3
C.S. - Jacques Montana.....	4
Devam Etmekte Savaş - Emir Şentürk.....	5
Bugün Benim Doğum Günüm - Berkin Zobi...6	
Sinir Boşalması - Sinirli Editör.....	8
Oturmak Benim Hakkım - Diogenes.....	10
Vardığımda - Berkin Zobi.....	12
Şiirler - Kaan Heleteli.....	14
Genel Bir Yazı - X.....	16
Arkadaş Grupları Üzerine - Erkin Kobi.....	18

Gençlik hatalarını bizimle beraber yapmak isteyenler için:



bohemfanzin



bohemfanzin@yahoo.com

Fotoğraflar

Berkin Zobi

*

Kolaj(syf. 15)

Seçil(@scnyiv)

Kadınlar ve Erkekler.

Geçmiş yüzyılların intikamı mı bu?
Biliyorum.
Atalarımız sizlerin atalarına kötü şeyler etmiş.

Artık,

siz bize kötü şeyler ediyorsunuz.

Her alanda roller tamamen değişiyor,
görebiliyor musunuz?
Bu zorlama dominasyonu!

Tabii,
eşitlenmeye bir itirazım yok.
Benim çabam eşitlenmek için.

Sadece bu şiddet zincirini kırmalıyız.

Kadınlar ve Erkekler,
yüzyıllardır ulaşmak istediğimiz,
kutsal eşitlik mertebesine ulaşalım.

Medeniyetin kurtuluşu
iki cinsiyeti birbirine kırdıran
sosyal yapıyı bozmaktan geçiyor.

Eğer mevcut sosyal yapı devamlılığını sürdürürse,
kadınlar ve erkekler birbirleriyle,
didişmeye devam edecek.

Berkin Zobi

C.S.

Özür dilerim,
politikacılarla kendimi bir tutmamalıydım.

Çünkü ben seni senin değerlerini kullanarak
ayartmadım,
senin yüzüne gülüp arkandan işler çevirmedi
senden bir şey çalmadım
dogmalardan destek alarak seni fütursuzca
kullanmadım.

Ben sana gerçek davrandım,
sadece gerçekler pek işine gelmedi.
Yine de gerçekleri sana
anlattım.

Hatırla beni, hatırlıyorsun biliyorum.
Seviyorum seni, seviyorsun biliyorum.
Prangalarından arın.
Arınmayacaksın, biliyorum.

Shine!

İçimi döktüm Ezra gibi,
filtre koymadan,
aşkımı gömmeden,
yalan söylemeden!

Fazla tekrar etmek istemiyorum kendimi,
bilirsin beni
biraz monotonum.

*

Papaz milleti,
düşünmeden konuşup insanlara zırvalarlar
kene gibi insanlara yapışırlar,
tıpkı annen gibi.

Jacques Montana

Devam Etmekte Savaş.

Bir cephe düşmüş arkadaşlar,
En mertlerin, yiğitlerin cephesi
Umutlar tükenmeli mi peki?
Savaş hala sürmekte yoldaşlar!

Tarihte güzel bir anı Sovyetler,
Ancak her savaşta olur yenilgi.
Hala dipdiri emeğin askerleri.
Ve tüm kıtalar bize bir cephe.

Kaygılanmak yakışmaz bizlere,
Her bir fabrika birer karakol,
Düşen cepheler bize rehberdir.
Emeğin orduları yenilmedi hala!

En şanlı cephemiz düştüyse,
Şimdi o devrimciler gittiyse;
Savaş bitmiş midir yoldaşlar?
Bakın şuraya! Savaş sürmekte.

Sovyetler o savaşın cephesi,
Her savaşta olur yenişmek.
Mühim olan yeniden dövüşmek,
Savaş bitmedi, sınıflar arasında!

En içtenlikle yasımız gidenlere,
Selam olsun şanlı Sovyetlere!
Diyebiliriz biz yeniden ellerimizle;
Buz kırıldı, yol açıldı yoldaşlar!

Emir Şentürk

Bugün Benim Doğum Günüm.

Günlerden 1 Ağustos. Benim doğum günüm. Normal zamanlarda hep 22:00-23:00 arası bir zamanda uykuya dalarım. Yaşıtlarıma göre gayet iyi bir uyku düzenim var.

Saat 00:57 ve hâlâ uyuyamadım. Evimizin yanındaki fırından aldığım çikolatalı simidi yerken yazımı yazıyorum. Benim doğum günlerim hep ailemle geçer. Partiyi ailemle yaparız, sabahtan akşama kadar beraberizdir. Ben arkadaşlarımla doğum günümü geçirmeyi pek sevmem, onlarla daha öncesinde kutlarız. Esas günü ailemle geçirmek benim kendim üzerinde yarattığım bir gelenek oldu artık.

Tabii bu yazıyı ben doğum günümün nasıl gittiğini anlatmak için yazmıyorum. Anlatmak istediğim bazı şeyler var:

Doğum günleri önemli günlerdir. Bunu hepimiz biliyoruz. Sadece HERKESİN doğum gününü kutlamak istemiyorum. Hepimizin içerisinde bulunduğu WhatsApp grupları var. Bu grupların bazıları bizim için önemlidir ve çıkamayız. Bu gruplar sıradan bir arkadaş grubu değildir. Resmî bir özellik taşırlar genelde. Fakat tamamen resmi değildirler çünkü herkes orada belli bir samimiyetin üzerindedir. Arkadaş grupları ile bu gruplar arasındaki fark burada ortaya çıkıyor zaten. Samimiyet biz resmiyet çizgisiyle korunuyor.

Bu gruptaki herkes bir canlı ve hepsinin bir doğum günü var. Evet, ne yazık ki hepsinin bir doğum günü var. Bu doğum günleri eğer farklı zaman dilimleri içerisinde olsaydı bu yazı çok farklı bir yazı olurdu.

**BEN HER GÜN SAMİMİYETİMİN OLMADIĞI BİRİSİNİN
DOĞUM GÜNÜNÜ KUTLAMAK ZORUNDA MIYIM?**

Teknik olarak zorundayım. Çünkü bu tür gruplarda bir samimiyet olduğunu söylemiştik. O yüzden kutlanmayınca, grup içerisindeki

sohbet sirkülasyonuna dahil olmayınca sıkıntı çıkabiliyor. Ben şunu anlayamıyorum: Bir gruptaki herkesin doğum günü nasıl yan yana olur? Her güne uyandığımda birisi birisinin doğum gününün bugün olduğunu haber veriyor ve herkes samimiyetsiz bir doğum günü mesajları yağdırıyor. En kötüsü de ben aynı mesajın farklı isimlerde olan versiyonlarını kart dağıtan bir kurpiyer gibi dağıtmak zorunda kalıyorum. Bunu yapacak vaktim var elbet fakat bana samimiyetsiz geliyor bütün bunlar.

“Peki bugün senin doğum günün Berkin. Senin doğum günün böyle bir samimiyetsizlikle kutlandı mı?” diye sorarsanız cevabım hayır olacak. Doğum günümü yakın çevrem hariç dillendirmediğim için kimse bilmez. Samimiyetsiz hediyeler, iltifatlar ve aramalara ayıracak vaktim yok.

Yirminci yaşıma böyle bir düşünce yumağıyla girdim işte. Son olarak, on dokuz yaşımın başında kendime koyduğum hedeflerden en önemlisini Bohem.’in birinci sayısıyla gerçekleştirdim: Fiziksel bir eserin içerisinde bulunmak.

Berkin Zobi

Sinir Boşalması.

Bir -sinirli- editör olmak kolay değil. Bohem.'den itibaren bildiğimiz karton kapaklı kitaplardan oluşan odam artık raflar boyu fanzin ve dergi dolu. Gün geçtikçe daha çok adapte olduğumu hissediyorum. Bir işi yaparken artık rahatsanız o işe adapte olmuşsunuz demektir. Ben de bu rahatlığı hissetmeye başlıyorum.

Dergilerde bir kişi, kuruluş veya bir türe ithaf edilen sayılar daha çok ilgimi çekiyor. Hele merak ettiğim bir şeyse bu kesinlikle o dergiye bir kurt gibi atılıyorum.

Fakat bir sorun var (bu cümlenin sonuna beyler koyacaktım, bir Tyler Durden cümlesine başlıyor gibi hissetmiştim.) Bu özel sayılarda yazan birçok kişinin yazının başlangıcında veya yazı içerisine sıkıştırıp kullandığı bir cümle kalıbı var: “Bilmemne dergisinin bilmemne kişisi bana bu yazıyı yazmam için rica etti/söyledi, ben de yazıyorum :)))”

Ne kadar aptalca bir şey! Sana bilmemne kişinin bir şey hakkında yazmanı istemesi ve yazmağa girişmeni neden belirtiyorsun?

Seyrek dergi okuduğum dönemler bu asalak cümleler gözüme normal geliyordu. Gün geçtikçe haşır neşir olduğum dergi ve fanzin sayısı arttı ve daha çok asalak cümle ve sözlük tespit eder oldum. Kişisel bir aydınlanma yaşıyorum, halk arasında iyi olarak bildiğimiz şeylerin aslında iğrenç oluşuna şahit oluyorum. Tabii bu durum büyüdükçe ve geliştikçe her konuda hepimizin karşılaştığı bir durum.

Asalak cümlelerin asalak sözcüklerden bir farkı yoktur. Örnek olarak:

- X kişisi Y konusu hakkında yazmamı istedi. > (sonrasında Y konusu hakkında yazarın yazdığı şeyler)
- EEEEEEE, sabahın altısında bu yazıyı yazıyorum.

Konuřurken asalak sözcükler kullanırız. Bunu aşağı yukarı herkes yapar. Asalak sözcüklerin kullanımında insanı uyutacak kıvamda olmadığı sürece bir problem yoktur. Ancak yazı yazılırken düşünerek yazılır. Asalak sözcükler ve cümlelere yer yoktur.

İki rnek cümlede de başlarındaki asalak kısmı atarsak bir anlam bozulması olmuyor. Umarım bir gün bu “yazmamı istedi”ler tedavülden kalkar. Yasaklara karşı olsam da insanların “yazmamı istedi” kullanmaması ve buna alışması için yasaklanması gerekiyor.

Gerçekten bu yazıyı sabahın altısında yazıyorum.

Sinirli Editör

Oturmak Benim Hakkım.

Metro kapısı açıldığı anda normal hayatlarında monoton ve yavaş olan insanlar bir maraton koşucusuna dönüşüp boş yerleri hemen kaptılar. Ben ise sakince girmiştim metroya ve bunun bedelini ödemiştim. Artık kitabımı ayakta okumak zorundaydım.

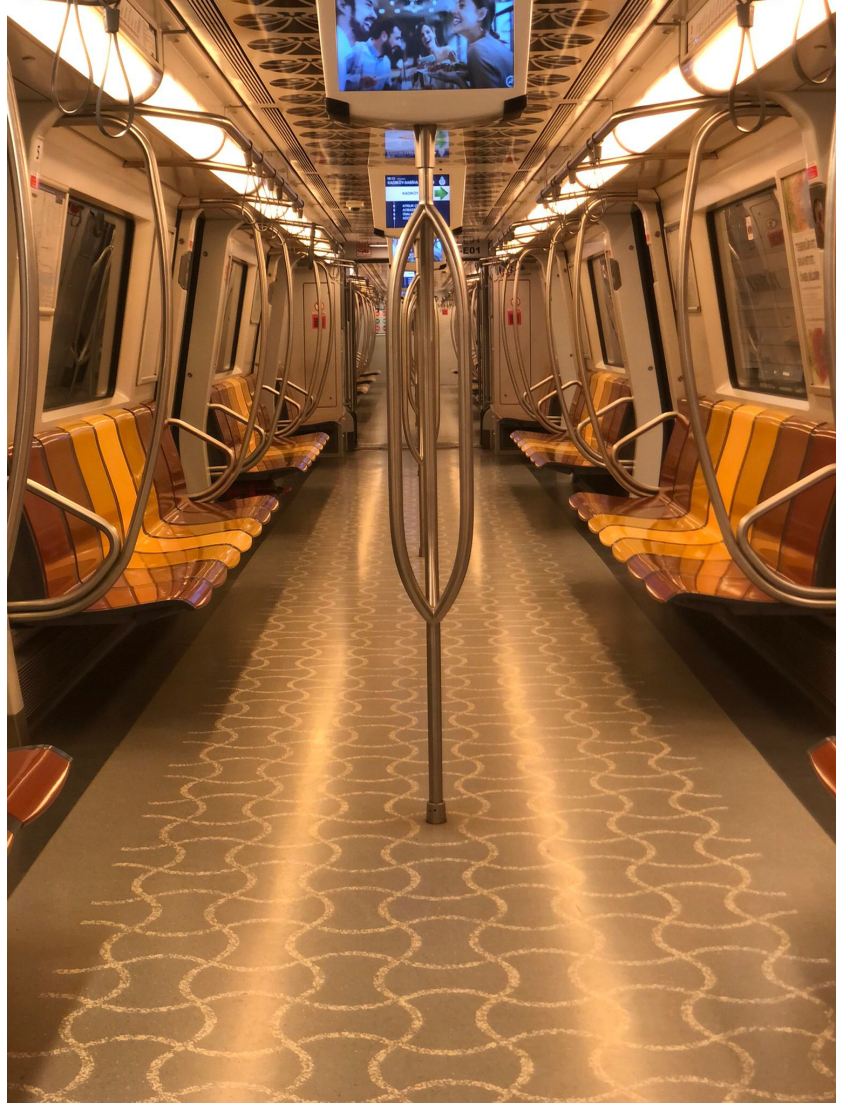
Kılıçlı metro durağına daha on beş durak vardı ve ben yaklaşık yarım saat boyunca ayakta gidecektim. İnandırıcı gibi değildi!

Başa gelen çekilir diyerek kitabımı sallana sallana okumaya başladım. Dengede durmak sorun değildi. Sorun ayakta kitap okurken odaklanamamamdı. On beş durağın iki-üç durağı geçmişti ve ben kitapta yaklaşık üç sayfalık bir ilerleme kaydetmiştim. Düşündüm. Ne anladım ben bu üç sayfadan? Okuduğum kelimelerin bilincindeydim fakat bu kelimeleri sanki teker teker okuyup geçiyordum, onları birleştirmeden tekil bir şekilde belleğime yerleştiriyordum. Tek hatırladığım şey ‘yumruk’ ve ‘seks’ kelimeleriydi. Kitabımın ayracını son sayfalardan aldım ve kaldığım sayfaya geri koydum. Kitabı usulca kapattım, oturan insanlara bakındım. Bu kadar insan var bu metroda. Kimisi yaşlı, kimisi genç ve orta yaşlı. Bu insanlar bu koltuklarda oturuyorlar fakat ne hakla? Bir şeyler mi üretiyorlar? Hepsinin ellerinde telefon vardı ve oynaştıklarıyla mesajlaşıyorlardı. Ben burada onlar kışkırtmalarını rahatlatırım diye üretemiyorum.

Oturanları biraz daha incelerken kitap okuyan bir kız gördüm. Solumda kalıyordu, kitabını göremiyordum. Herkesin içinden sıyrılı sıyrılı kızın önüne geldim. Kıza doğru eğildim ve okuduğu kitaba baktım. Sıradan bir çok satanlar kitabıydı. Ciltli ve pahalı olanlardan. Bilirsiniz, onlardan her kitapçıda vardır. Hatta sahaflarda bile görüyorum artık. Ekmek parası işte, insanı ne hâle sürüklüyor! Prensipleri olan insanlara zorla ana akım ve içi boş “eser”ler sattırıyorlar. Kıza tekrardan baktım, yaşı küçük durmuyordu. Saçları sarıydı ve gözlüğünü yeşil ceketinin arasına koymuştu. İğrenç bir kıyafet anlayışı vardı.

Kıza baktıkça sinirlerim bozuldu, dayanamadım ve kıza yaklaşıp oturmaya hakkı olmadığını söyledim. Nedenini sorunca da elindeki kitabı gösterdim.

“Üretmiyorsun, burada sıradan yazılar okuyorsun ve kendine okuyorum diyorsun! Bir düşünce üretmeyen sen ve buradaki kimsenin bu koltuklara oturmaya hakkı yok!” dedim. “Üretmeyen insan asalaktır ve üreten insanlara üretmeleri için oturdukları yerleri zorunlu olarak sunmalılar. Bir kanuna bağlanmalı bu! Hele o yaşlılar! Tek yaptıkları şey geçmişte yaptıkları emekler için övünüp aldıkları asalak parayı kullanmak.”



Böyle bir şey beklemeyen insanlar bana baktılar. Tabuları kırmışım gibi baktılar. Sonradan bazıları konuştu, cılız çıktı sesleri. Konuşmak için konuştular. Kıza bakarken metronun Kılıçlı'ya geldiğini duydum. İnmeden önce bana sinirli sinirli bakan gözlere akşamlarının iyi geçmesini ve üretmelerini diledim.

Diogenes

Vardığında.

Vardığında,
o sanat sepet adasına,
etraftaki herkes entelektüel duruyordu.

Dış görünüşleri mükemmeldi,
ben ise sırtıyordum onların yanında,
hawaii gömleğim ve kapri şortumla.

Sırtımama rağmen uzunca kaldığım öğrenilince,
hepsi benimle konuşmaya,
bana saygı duymaya başladılar.

*

İki ay geçti bu sözleri sarf edeli,
iyi bir grup oluşturduk diyebilirim,
erkek ve kız sayısı eşitti.
ve bu iyiydi.

Heterojen ortamlar her zaman daha özgürdü.

Artık sıkılmışım ,
“Bilmemneyi okudum”lardan,
kitaplar hakkında atıp tutmalarından.

benim bilmediğimi bilseniz bile,
sizi öne geçirmeyecek,
fazla yabancı gruplar bilmek ve dinlemek.

Bu insanlar zengin olduğu için,
entelektüel ve bilgin görünüyordardı,
dış görünüşlerini buna göre ayarlıyorlardı.

(araya bir parantez açmalı,
bu zenginler sıradan zenginler değiller,
bilinçli ve cahil zenginler...
kapamalı şu parantezi)

Büyük bir hata yaptım
böyle tipleri akıllı zannederek ve
saygı göstererek.

Bu adaya taşınırken bilincindeyim,
bunların cahil olduğunun,
ama iyidir diye düşündüm bağnaz cahilden.

Öyleler hakikaten,
sadece doğrucu Davut'luğum tuttu ve:

Bu entelektüel görünümlü cahilleri sepetledim,
dedim ki,
kış vakti İstanbul'a gelmeyin,
burada kalın cahilliğinizle.

Berkin Zobi

Şiirler.

Erengazi'den Mektup.

Ataşehir: Yüksek binalar ve
plazalar!
Ve bütününden kopuk o
gecekondular
2B arazisine o gece kondular

Neden sesin soluğun yok?
Güney Ormanları'na bir bak
Seni parsellediler haberin yok!
Kayışdağı'ndan bir şehre bak.

İçerenköy'de zahit olsam
Finanskent'te ekonomist
1 Mayıs'ta devrimci
Örnek'te bekçi olsam
Böyle bir şehir hiç olmasam!

Megapol ve Metropol.

Tanrı'nın mahbes iki şehri, mücrim kentler
Sodom ve Gomora kadar günahkâr yerler
Şeytanla pazarlık eden sözde insanlar
Boş kapıda bekliyorum Nadide.

Bir gün döner bu gemi diye
Koyaltı'nda da bekleyeceğim belki gelirsin diye
Mahpus ben, hür sen (mi?)
Ya ben ne olacağım Nadide?
Mahbes şehirlerde yaşıyoruz
Zorunluluklar, yükümlülükler, geçim derdi...
Ya biz ne olacağız Nadide?

Kaan Heleteli





Genel Bir Yazı

Tarih boyunca muhafazakârların bir huyu olmuştur yasaklamak. “Din(imiz!)e aykırı” , “Ahlakımızı bozuyor” , “Çocuklarımıza kötü örnek oluyor” tarzında bahanelerle süslemişlerdir bu yasakları. Şimdilerde dünyamız için son bahane biraz daha moda tabii.

Dünyadaki halklar hem kendi ülkelerinde hem de komşu ülkelerinde yaşanan veya yaşanmış muhafazakâr iktidarlardan hiç ders almazlar. Devamlı muhafazakâr temelli iktidarlara seçip otoriter tipleri başlarına kakmaya devam ederler. Genel kesimi çok suçlamıyorum. Bilirsiniz, bizim gibi bilmezler ve onların hoşuna giden kişilere canlarını emanet ederler. Demokrasi sisteminin açığı buradadır işte.

*

Demokrasi “çoğunluğun iktidarındır” ve “değeri olan” insan sayısının fazla olduğu ülkelerde otoriter bir sisteme geçişte güzel iş görmüştür ve görmektedir. İnsanların değerlerini kullanarak ayart ve iktidara gel. Tam meşru bir iktidar elinizde artık, ne yaparsanız yapın bu iktidarla. Eğer örnek isterseniz SSCB’nin ardıllarına bakabilirsiniz.

Avrupa’ya medeni dememizin sebebi tam burada yatmaktadır. Çünkü onlar hatalarından ders alıyorlar. İstisna ülkeler hariç Avrupa’nın majör ülkeleri muhafazakârları iktidara getirmezler.

*

Sevmediğiniz bir şey yasaklandığında sevinmeyin, sevinirseniz muhafazakârlara gelecek süre zarfında sevdiğiniz şeyleri yasaklama otoritesi vermiş olursunuz.

Arkadaş grupları üzerine.

İşe başlamadan bu yazıda ele alacağım arkadaş grubu türünü anlatmam gerektiğini düşünüyorum. Zorunlu değil istekli bir şekilde beraber olunan ve sık sık iletişim içerisinde olunan arkadaş gruplarından bahsedeceğiz.

Öncelikle kendi hayatıma baktığım zaman en iyi ve en kötü özelliğim hiçbir yere ait olmayı hissedememdir. Bu özelliğim bana ağır bir yalnızlık hissi çektirse de beni orijinal yapan şey de bu özelliğimdir. İçinde bulunduğum arkadaş grupları olsa da hep göçebe bir konumda oluyorum. İstediğim vakit gidip istediğim vakit katılıyorum ve onlar bana bir şey demiyorlar. Tabii tam olarak kabullenemiyorlar beni, fakat dışlanmıyorum da.

Arkadaş grupları insanı tektipleştirir. Hepsi birbirinin aynısı ucube insanlar değiller tabii ki. Fakat konuşma şekilleri ve sevdikleri konular arkadaş grubu zemininde aynlaşıyor ve gruba göre marjinal oldukları konulara daha az yoğunlaşıyorlar. İçinde bulunmak istemediğim, ne yazık ki mecburi olarak içinde bulunduğum bir arkadaş grubunda bu özelliği tecrübe ettim. İstemememe rağmen grupta samimiyet kurdum ve içimdeki değişimi kendim gördüm. Onların kullandığı replikleri ve hareketleri yapmaya başlamıştım. Bu grup benim için zorunlu olsa da onlar için gönüllü bir arkadaş grubuydu. Onlarda bu değişim daha büyük ve önce yaşanmıştı bile. Buna engel olamazlar. Devamlı iletişim içerisinde bulunan arkadaş gruplarının bireyleri birbirlerine benzemeye mahkumdur.

Grubun bir parçası olmak için ödünler verilebilir. Politik olarak görüşünü gizleyebilirsin, sevmediğin bir şey gözünün önünde yapılır, ses çıkartamazsın. Zayıf bir kişilikler için arkadaş grupları bu yüzden cehennemin bir köşesi gibidir. Güçlü kişilikler için iyi bir güç gösterisi alanıdır.

İnsanı bir sürünün gücüyle ikna etmek her zaman daha kolay olmuştur. Günümüzde dogmalar onu yaşatan sürüler olmadan bir gerçek ihtimali olarak bile değer görmezdi. Bir elin nesi var, iki elin sesi var. Gördüm, duydum. Tekil olarak ikna edemeyeceğim çelikten iradeli kişilerin çoğulda bir köleye dönüştüğünü.

Eğer bir arkadaş grubunda herkes aynı güçteyse elbet bir güç arayışı olacaktır. Genelde bu tür arkadaş grupları daha terbiyesizdir. Genel olarak şunu söylemek gerekirse kötü insanların imparatorluklar kurduğu arkadaş grupları göçebe bir biçimde yaşandığı vakit keyif verecektir. Sadece bir yere ait olma hissinizi kaybedeceksiniz.

Erkin Kobi

İzleyici ne kadar çok seyrederse o kadar az yaşar; kendisini egemen ihtiyaç imajlarında bulmayı ne kadar kabul ederse kendi varoluşunu ve kendi arzularını o kadar az anlar.

Guy Debord